

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΓΧΕΙΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΛΗΡΟΤΕΑ
'Εν Ἑλλάδι... Ἀρ. 10
'Εν τῇ ἄλλοδαπῇ... Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΤΕΙΑ ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κηπου.

65.1

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἀπολέσθη κόρη ἑπταετίας, ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη.
- Ἀνακάλυψις πάλιμψηστον, ὑπὸ Θ**
- ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.**
- ΠΟΙΗΣΙΣ:** Ναγνῶ καὶ Μυρτίλος, ἐπιλλιον, ὑπὸ Γεωργίου Κ. Σπυριδιῆ (τέλος).
- Ἡ ἐπιστράτευσις τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ τῷ 1870, ὑπὸ Νικ. Κ. Γουλμῆ, λοχαγοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ.
- ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ:** Ἡ Νεράϊδα (παρὰ μὲθι Γαλαξειδιώτικῃ), ὑπὸ Οἰανθίου.
- Ἐπιθεώρησις τοῦ Σύρμου, [τὸ περίστυμα καὶ τὸ ἔλλειμμα] ὑπὸ Dandy.
- ΑΝΑΛΕΚΤΑ.**
- ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.** Κρήτη καὶ Κρίσι.
- ΕΝ Τῷ ΔΕΛΤΙῸ.** Ἡμερολόγιον. Ἔορται τῆς Ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρως Γράμματα. — **ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ:** Τὰ Δύσκολα Χρόνια τοῦ Διὸς. — Ἐνικ. Ἀερολόγιον τῶν Σιδηροδρόμων. Πειραιῶς. — Ἀθηνῶν-Ἠεροπονῆσαν.

ΑΠΩΛΕΣΘΗ ΚΟΡΗ ΕΠΤΑΕΤΙΣ

Καὶ ἂν ἐτι δὲν ἀνέγνωτέ ποτε ἐφημερίδας, καὶ ἂν ἐτι δὲν ἔχετε φίλον τινα κατὰ κόρον ἀναγνώσκοντα αὐτάς καὶ ἐπωρελοῦμενον τῆς ἀγνοίας ἡμῶν, ἵνα ἐπιδείξη τὴν καινολογικὴν τοῦ εἰδικότητά καὶ καταλύσῃ τὸν νοῦν σας δι' ἀπειράριθμῶν καὶ πάντοειδῶν νέων, θὰ ἠκούσατε βεβαίως, ἀπᾶς τοῦλάχιστον, κήρυκα διατρέχοντα τὰς μῆλλον ἀποκέντρος τῶν ὁδῶν, ἐν ἑκάστῃ δ' αὐτῶν κομῆτῃ ἰσχυμένον, περαγόντα καὶ λέγοντα: «Ἐχάθηκε ἓνα κοριτσάκι».

Ἡμεῖς ἀναγνώσκουμεν συνεχῶς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἐκ τῆς τελευταίας αὐτῶν σελίδος, ἐν ἧ ἂν ἄλλοι μόνον φάρμακα εὐρίσκουσι καλά καὶ ἰατροὺς καλλιτέρους, ἀρνούμεθα παραδοξοτάτας ἐπιτηδεύσεις.

Ἐὰν ἰδῶμεν ὅτι υφουιτητῆς ζητεῖ οἰκίαν, ἵνα ὑπηρετῇ καὶ σπουδάζῃ, φανταζόμεθα τὸ πτωχὸν νέον, ἐγκαταλείποντα τὸ χωριὸν τοῦ με κενὰ χρημάτων θυλάκι καὶ πλήρη πόθων καὶ οὐραίων τὴν κεφαλὴν καταναλλίσκοντα ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὸ μικρὸν ποσόν, ὑπερ ὃ Θεὸς τῷ ἔσται, καὶ καταλαμβάνομενον ὑπὸ καίλιακῶν πόθων, οὓς δὲν δύναται, οἱμοί, νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ πολὺ, παρὰ πρὸς ἀπέχον μαγευτικῆς τῆς πατρικῆς δικίας, καὶ ἀναγκαζόμενον ὑπὸ τῆς μαυρῆς ἀνάγκης, νὰ ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ γραφεὺς, οἰκοδιδοσκαλός, ἔστω καὶ ἐπιστάτης, ἔστω καὶ ὑπηρετῆς διὰ νὰ καλύπτῃ τὰ μικρὰ του ἐξοδα, νὰ τρώῃ ὀλιγαδὴ καὶ νὰ ἐνδυτῆται κατὰ τὸ τετραετές δικαστήριον τῶν σπουδῶν του. Τὸν φανταζόμεθα εἴτα κύπτοντα ὑπὸ τῷ φῶς πενιχρᾶς λυχνίας καὶ κατὰ τῶν ῥοτῶν τεμαχίων ἐπιστημονικοῦ βιβλίου, δανεισθὲν αὐτῷ ὑπὸ ἄλλου ἀδελφοῦ ἐν πέντῃ καὶ χρησιμεύσαν εἰς οὐδὲν εἰς πό-

σοῦς... ἐπιτιμωμένον δὲ νὰ τελεωσῇ τὸ κεφάλαιον πρὶν ἀντηγήσῃ ἢ φωνῇ ἀνοικτήμονος ἰσῶς κυρίου ἢ χονδρικοῦ κυρίας, διατασσούσης νὰ σπυρῇ ταχίως εἰς τὴν ράπτραν καὶ νὰ τῆς φέρῃ τὸ παλαιὸν ἢ τὸ νέον φόρεμα. Τὸν φανταζόμεθα τέλος, νικηφόρος ἐξερχόμενον τῆς μακρᾶς πύλης, ἢν ἐν ἀλληλουγίᾳ παντοειδῶν ἀτυχῶν περιστάσεων συνέρχεται πρὸς τὴν ὑπερηφανίαν του, ἐπιστήμονα τέλειον, ἀποκλύδοντα δικίας ὑπολήψεως καὶ λησμονοῦντα ἐν τῇ νέᾳ του κοινωνικῇ περιουσίᾳ τὰς μακρὰς τῆς νεότητός του δοκιμασίας.

Ἐὰν ἰδῶμεν ὅτι ὁ εἰδικὸς περὶ τοῦ δεινὰ κλάδου τῆς ἐπιστήμης, ἔπανακμήφας ἐκ τῆς Ἑσπερίας (ἐν ἧ-δυσπιστεῖτε πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶσα ἔτη παρεμείνε) κτλ., παρακολουθοῦμεν αὐτὸν μελετώντα ἢ διασκεδάζοντα, ἐπισκεπτόμενον τὰ πανεπιστήμια ἢ ἀγνοοῦντα τοῦ κέντρου, διατρέποντα ἢ καθυστεροῦντα, ἐπιμελούμενον ἢ παραμελοῦντα καὶ ἐπανερχόμενον μετὰ δόξης, ἵνα ἐπὶ τόπου μελετήσῃ τὰς ἐλλείψεις τῶν εἰδικότητῶν καὶ ἀναπληρώσῃ αὐτάς.

Καὶ ἰὰν ἰδῶμεν τέλος, ὅτι ἀπολέσθη μικρὰ κόρη, βοηθίζομεθα εἰς μελέτην βαθείας καὶ σκέψεως ὀλιβερᾶς, παρακολουθόντες τὸ πτωχὸν κοράσιον, ἀφ' ἧς στιγμῆς, πικραπλανηθὲν, μυατηριωδῶς ἠρπάγη ἐκ τῶν κόλπων τῆς δυσμοῖρου μητρός του, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τις οἶδε ποῦ θὰ καταπέσῃ, ἀνευρίσκουμεν ἢ χάνομεν τὰ ἴχνη του καὶ φανταζόμεθα αὐτὸ ἠρώδα μυστῶν ἱστοριῶν, ὧν ἡ μίᾳ ἀγλινοτέρα τῆς ἄλλης.

×

Ἄλλ' οὐδέποτε ἢ τολμηρὰ φαντασία δύναται νὰ πλάσῃ κόσμους ἰσῶς πρὸς ἐκείνους, οὓς δύναται ἐν πάσῃ στιγμῇ νὰ ἐπιδείξῃ ἢ θρασεία πραγματικότης. Ἐν τῷ ἀπεράντῳ δὲ, εὐχαί, διὰ τὴν ἀνθρωπότητά σταδίῳ τοῦ πονηροῦ, τὰ πτερά ἐκείνης εἶνε εὐθραυστά καὶ ἀνίσχυρα ὡς ἀράχνης ἰστός, εἰὰν παραβληθῶσι πρὸς τὰ σιδηρὰ τῆς πραγματικότητός πέλατα, ἀτινὰ χωροῦσι καθ' ἑκάστην, βυθίζομενα εἰς τὸν πηλὸν καὶ καταθραυόντα εἰς πᾶν βῆμα τῶσα ἀθλίας ὑπάρξεις.

Ἀπολέσθη κόρη ἑπταετίας! Ἡ ἐπιγραφή τῆς ἱστορίας—ἱστορίας χινοῦσης κοινωνικῆς πλῆγης—θὰ ἐγγράφῃ ἰσῶς καὶ αὐτὴ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ἢ θὰ τὴν διελάλησεν ἀνά πᾶσαν ἀγυίαν καὶ πᾶσαν ῥύμην ὃ βροντοφῶνος κήρυξ. Καὶ ἄλλοι μὲν τῶν ἀναγνώσων ἢ ἀκουσάντων οὐδὲ προσέσχον κεν, ἄλλοι δὲ, ρευθῶδεις μελετηταί, θὰ ἐπλάσαν μυθιστόρημα τι διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν, καὶ οὐδὲν πλέον. Καὶ μόνῃ ἢ τάλανῷ ἀήτητο ἔχου τοῦ ἀφαιλοῦς τῆς εἰς δάκρυα, ῥατὴν ζῆ-τῶσα καὶ μὴ ἀνευρίσκουσα τὴν θυγατέρα

τῆς, μόνον αὕτη ἑτάκη ὡς λαμπὰς ὑπὸ τῆς φλογός τοῦ πόνου τῆς.

Ὡς μαργαρίτης ἐν ὄστρέῳ, ἔλαμπεν ἐκ καλλονῆς ἐντὸς πενιχρᾶς καὶ ρακῶδους περιβολῆς τὸ πτωχὸν κοράσιον. Αἱ ἀρχόντισσαι τῆς συνοικίας τὸ ἐκάλουν πλησίον τῶν, ἀνεστρέφον τοὺς ἐπὶ τοῦ μετώπου πίπτοντας ἀτημελήτως χρυσοῦς βοστρύχους του, καὶ τὸ ἠσπάζοντες γλυκυθύμως, θαυμάζουσαι τὴν καλλονὴν, φοβοῦσαι δὲ καὶ ταλανίζουσαι τὴν μητέρα, ἥτις ἦτο τόσῳ πτωχῇ, ἀλλ' εἶχε κόρον τόσῳ ὠραίαν. Ὅτε δὲ τὴν Κυριακὴν τὸ ἔφερον ἢ μὴτηρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ δικαιοῦς ἀδελφοῦ τῆς στάλισμένον, καθάριον, τὰ βλέμματα πασῶν προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ, διότι οὐδ' ἐν ταῖς εἰκοσι τῶν οἱ ἄγγελοι τόσον παρίστων κάλλος καὶ ἀγνότητά καὶ τόσῳν ἐξέχονον λάμπιν. Ἐρχίοντο τότε ἢ ἀπλοικῆ γυνὴ νὰ φοβῆται τὰ βροκανὰ ὄμματα, καὶ ἂν τὴν ἐβλεπέ τις ἐπιστρέφουσαν ταχέως καὶ θυμίζουσαν μὲ κίβαν τὸ παιδί τῆς, θὰ ἠπόρει, ἂν ἠγνοεῖ τὸ κατὰ τῆς βασκανίας ἀλεξίτηριον καὶ θὰ ἐνόμιζεν ἢ ὅτι παρεφρόνησεν, ἢ ὅτι εἰς εἰδωλολατρίαν μετεβλήθη ἢ μητρικῆ τῆς ἢ σόργῃ. Δυστήνος μὴτηρ ἢ ἄγνοεῖ ἰσῶς, ὅτι πλὴν τῆς βασκανίας ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι δαίμονες, κατασυντριβόντες τὰ καλλίμορφα πλάσματα. Καὶ ἦτο ὁ κάλας τοῦ οἴκου ἄγγελος. Ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ πατήρ, ἢ μὴτηρ ἐργάζετο νοχθημερῶν, ἵνα θρεψῇ τὰ δύο του ὄρφανά. Τὸν ἐθρήνησε δὲ μόνον, ὅτι ἀπεμονόυτο. Κατ' ἀρχάς τὰ ἄφινε μόνον εἰς τὸν οἶκον καὶ ἐκόμιζε τὰ ἐσώφορια, ἄτινα ἐξενόραπτε καὶ ἐπέστρεφε σπεύδουσα μὴ κλάψουν τὰ παιδιὰ τῆς. Ἀλλὰ τῶρα ἐμεγάλωσαν ἀμφοτέρα. Ὁ υἱὸς μετέβαινε εἰς τὸ γειτονικὸν σχολεῖον καὶ ἢ κόρη ἐβοήθει τὴν μητέρα, ὅπως ἠδύνατο. Ἐπαύσαν, ἐτραγωδεῖ καὶ ἐπῆσαν τὰ ραβίματα. Ἐπτα χρόνων κορίτσι ὅ,τι ἠμποροῦσε ἐκκαμε, καὶ μετέδιδε τὴν παιδικὴν τῆς χαρὰν εἰς τὸν οἶκον ὡς Θεοῦ εὐλογίαν.

×

Πάντες φρονοῦσιν, ὅτι ἢ σωματεμπορία κατηργήθη ἐν Ἑλλάδι. Καὶ ἔχουσι δικαίον. Οὐδεὶς τῶν παρ' ἡμῖν συμβολαιογράφων συνῆταξέ ποτε ἔγγραφον ἀγοραπωλησίας σχετικῆς, οὐδὲν ἀναφέρεται παράδειγμα, καθ' ὃ νομίμως νὰ ἐπωλήθῃ ἀνθρώπος ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου μέχρι τῆς σήμερον. Τὸ Συντάγμα μετὰ τῶν ἄλλων λέγει, ὅτι ἢ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶνε ἀπαράβιατος, καὶ ὅτι ἀφγυρῶντος ἢ δουλῆς πάντος γένους, καὶ πάσης θρησκείας εἶνε ἐλεύθερος, ἀμα πατήρ ἢ ἐπὶ Ἑλληνικοῦ ἑδῆφους. Ἐπάρχουσιν οὐμὲν καὶ ἀνθρώποι, μὴ πιστευόντες εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου, καὶ φρονούντες τὰ ἐναντιὰ ἀκριβῶς, μετὰ

δὲ τούτων ἦτο καὶ γοαὶα τῆς κυρίας, σεβα-
στῆ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἐνδεδυμένη
κατὰ τοὺς αὐστηροτέρους κανόνας τῆς ἐπι-
κονταετοῦς ἡλικίας τῆς, καὶ θαυμάσια
μετὰ τῶν παρισταμένων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
γονακῶν τὴν κάλλοιόν τῆς μικρᾶς κόρης.
Δίκαιοι καὶ ἀμαρτωλοὶ, ὡς γνωστόν, ἐχού-
σιν ἐλευθέραν τὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ εἰ-
σοδὸν, οὐδεὶς δὲ, ἐκτός αὐτοῦ, δικαιοῦται
οὐδὲ δύναται νὰ ἐξελεγχῇ καὶ δικασθῇ τὰς
ἐν ταῖς φρεσίν ἐκείνου κρατούσας σκέψεις.
Διότι τὸσφ ἀπαισία, τὸσφ σατανικὴ καὶ
φρικαλέα ἦτο ἡ γεννηθεῖσα καὶ ἀναπτύ-
σομένη ἐν τῇ εὐσχημῇ ἐξωθεν κεφαλῇ τῆς
γοαῖας, ὡστε, ἂν ἦτο, δικρανεῖς τὸ ὀστέον
καὶ σφαιρικὸν αὐτῆς περιπέλιμα, καὶ κα-
θίστατο ὄρατον τὸ ἐγκυμονοῦμενον τέρας,
θὰ ἐξηγητοῦντο αἱ φιλακόλοιοι πάντα εἰς
τουτοῦτο βαθμῶν, ὡστε θὰ κατεπάρσασθον
τὴν συνεκκλησιαζομένην μετὸς ὄνυχας
τῶν, χωρὶς ἢ ἐρωτῆς τοῦ τόπου, ἥτις δὲν
ἴσχυσε νὰ καλύσῃ τὴν σύλληψιν τοῦ τέρα-
τος, νὰ καταπραύνη τὴν κατ' αὐτῆς ἀγα-
νῆκτιαν κατ' τὸ μῖσος!

(Ἔπειτα τὸ τέλος.)

IOANNIS M. DAMBERGHE

ΑΝΑΚΛΥΨΙΣ ΠΑΛΙΜΨΗΣΤΟΥ

Φοβούμεθα ὅτι ἡ σοβαρότης τοῦ τίτλου
τῆς ἀκολουθοῦ μικρᾶς ἱστορίας θὰ πτόση
πολλοὺς τῶν ἀναγνώστων τῆς Ἑβδομάδας
καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀναγνώστριάς, ἀφοῦ
ἡ ἐγκατάλειψις τῶν σπουδαίων εἶνε σημεῖον
χαράκτηριστικὸν τῆς ἐποχῆς, ἐν ἡ ὧμεν.
Μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἔσχον πειραὸν τῆς
παντελοῦς ἐλλείψεως σχέσεως τῶν ὀνομά-
των πρὸς τὰ πράγματα παρ' ἡμῖν, θὰ τολ-
μήσωσι καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιτάσει ἐ-
χόντες σημαίαν τὸ ῥητόν: L'habit ne
fait pas le moine.

Ὡς ἀντισηκῶμα τῆς ἐκ τοῦ μικροῦ ἀ-
ριθμοῦ ἀναγνώστων ζημίας ἠθέλομεν κρίνει
καὶ ἐνὸς μόνου σοβαροῦ λογιῶν τὴν ἀπάντη
ἐν τῇ ἀποφασί του νὰ μᾶς ἀναγνώσῃ, πα-
ρακινούμενος ἐκ τῆς καλῆς τοῦ τίτλου ὁ-
σμῆς, ἐν ᾧ χρόνῳ δὲν προκείται περὶ πράγ-
ματος σχετιζομένου οὔτε πρὸς τὰς ἐργα-
σίας τοῦ Μαί, οὔτε πρὸς τὰς ἀνακλύψεις
τοῦ Niebuhr. Ὀλίγη ὑπομονή!

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔαρος,
παρεπιδημοῦντες ἐν Λονδίνο, ἐγνωρίσαμεν
γενορὸν ἐξ Ἀθηνῶν ζεύγος. Οἱ τούτεροι
σύζυγοι εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ τῆς Ἑλλησι-
κῆς πρωτεύουσας, εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον,
ὅπως καταναλώσωσι τὸν μῆνα τοῦ μελιτος
καὶ ἱκανὸν τῆς προικῆς μέρος εἰς χρυσοῦ
μακρὸν τῆς Πατρίδος. Αἱ ἐντυπώσεις ἡμῶν
ἐπὶ τοῦ ζεύγους ὑπῆρξαν ἐκ πρώτης ὕψεως
εὐάρεστοι, ἀφοῦ οἱ ἐνώπιόν μας ὄροι τῆς
νεότητος, τῆς ὑγιείας καὶ τῆς οικονομικῆς
ἀνεσεως παρίσταντο ἐν ἐγτελεῖ συνωμοσίᾳ
ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν νέων ἡμῶν φίλων,
οἵτινες ἐξελέξαντο τὸ Λονδίον ὡς τόπον
τῶν συζυγικῶν αὐτῶν σπουδῶν. Βαθυδὸν
ὁμως, οικειότεροι πρὸς αὐτοὺς γενόμενοι,

διέγνωμεν ἀσυμφωνία μεαζῦ τῶν ρουσιώ-
δεις καὶ ὀρθῆ γένδιτο, προεμανεύσανεν
δυσάρεστον. Ἦσαν δύο χαρακτῆρες διαφο-
ροὶ καὶ ἀντιθέτου, πρὸς ἀλλήλους.
Ὁ νέος, εὐειδής, ἐξήθος, ὑψηλοῦ ἀνα-
στάματος, ἀμίμητον περιβαλῆς καὶ χρι-
στιανῶς, δὲν ἐκούρασε, φρίνεται, πολὺ τὸν
νῦν τοῦ εἰς σπουδὴν, ἀφοῦ μάλιστα πα-
τρώων ἀπέβλεπεν εἰς στάδιον πολιτικόν,
αἱ δὲ πολιτικαὶ, κατὰ τὸν πατέρα του, δὲν
χρειάζονται πολλὰ γράμματα. Εἶχε καλοὺς
τρόπους, ἐν τούτοις καὶ ἐπέθετο τοὺς ἀ-
πλοατέρους, ὅτι ἦτο σοβαρὸς ἄνθρωπος,
ιδίως ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐξετέθη καὶ ἀπέτυχεν
ὡς ὑποψήφιος Δημοτικὸς σύμβουλος ἐν Ἀ-
θῆναις. Κάτοχος μῆθδου, ιδίας αὐτῷ, κα-
τάρθων νὰ παρακμύπη τους σκοπέλους,
προκειμένου περὶ ζητημάτων σοβαρῶν με-
τέπειτα, δὲ τὸν λόγον, εἰς θέματα εὐκόλα
διὰ δαπάνης ὀλίγων ροκετῶν ἐκ γενικῶν
ἀπορισιμῶν, οὐς ἐγνώριμεν ἐκστῆθους. Ἀπε-
στρέφετο κατ' ἀρχὴν τοὺς ἀνθρώπους τῶν
γράμμάτων, καὶ ὡς μόνους ἀξιους τοῦ ὄ-
νοματός, ταῦτο μὲν ἐγνωρίζε τὰς γραμμα-
τοκομιστάς, οὐς λόγῳ τῆς στολῆς εὐρισκε
καὶ εὐπρεπέστερον τῶν διδασκάλων ἐνδὲ-
δυμένων. Διατρέψας ἄλλοτε ἐν τῇ Γαλλικῇ
πρωτεύουσῃ εἶχεν ἀπομνημονύσει τὰ ὀνό-
ματα τῶν ἐπισηματέρων κορυφῶν, βαπτῶν,
λαχαροπλαστῶν, ὑποδηματοποιῶν, ἐξιοδό-
των καὶ ἄλλων ἐκείτοις ἀντιπροσώπων ἐντί-
μων συμτεχνῶν, τὰ ὅποια ἀνέφερεν ὡς ἀν-
θεντιαν εἰς ὑποστήριξιν σχετικῶν γνωμῶν
τοῦ ἐν τῇ θέρη τῶν συζητήσεων. Εἶνε
κοῦρος καὶ κατ' ἀκολουθίαν κολυμβητῆς
ἀριστερός.

Ἡ εὐειδής αὐτοῦ σύμβιος, τουναντίον,
ἦτο καλῶς μεμαρρωμένη καὶ εὐφραστήτη.
Μικρὰ τὴν σωματικὴν ἐκτασίαν, μελαγχροί-
νῃ, διακρίνεται ἐπὶ κομψότητι καὶ κατέ-
χει ἐν μικρῷ ἀπαντὰ τὰ στοιχεῖα τελείας
θαυματουργοῦ. Ἀλλ' ἐνὸς πάντα εἶνε με-
κρά παρ' αὐτῇ, χάρην ἀντιθέσεως εἶχε πολὺ
μεγάλαν ἰδέαν, καὶ οὕτω ζῶσα λύει τὸ
γνωστὸν ἀρχαῖον πρόβλημα. — Ὡς ἦτο ἐ-
πόμενον, ἡ εὐφράδεια τοῦ πρώην ὑποψη-
φίου Δημοτικοῦ συμβούλου δὲν ὑπῆρξε
παλὶ πειστικὴ μετὰ τὴν πῆροδον τῶν πρώ-
των τῆς συζυγίας ἐβδομάδων, καθ' ὅς ὁ
νοὺς τῶν συζυγῶν πάσχι ἐκλείπειν καὶ δὲν
πολυκρεῖζεται, διεξερχόμενης ὅλης τῆς δι-
κτικῆς ὑπηρεσίας διὰ σχημάτων, οὐχὶ βε-
βαίως ῥητορικῶν.

Ἀν ἠτύχησεν ὁ ὑποδηματοποιὸς τῆς
νὰ ἱκανοποιῆσῃ τὰς ἀξιώσεις τῆς δια κα-
τασκευῆς ἐξαιρετικῆς μικρῶν ἀναπόδιων,
ὁ μέλλον πολιτευτῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ
εἰς τὸ ὕψος του, ἀφοῦ δυστυχῶς δι' ὅλας
τὰς περιτάσεις δὲν ὑπῆρχον καὶ κατα-
πόδια. Ἀμφοτέροι λοιπὸν οἱ σύζυγοι ἐνοή-
σαν πῶς εὐρίσκονται ἐντὸς ὀλίγου, τὸ δὲ
πνεῦμα τῆς χαρισιατικῆς κυρίας Ἐρασμίας
ἐπεπελάμβανε πεπρωμένους τὸ γνωστὸν:
«ἀφῶ δὲ ἐμὲ δὲν ἦσο, διαστὶ νὰ σὲ ἰδῶ.»
Ἐμῶντος ῥέπουσα πρὸς τὸ καλὸν ἐν γένει,
εἶχε τὴν ἐξοχὸν ἀρετὴν ν' ἀγγλῆ τροφὴν
πνευματικὴν ἐν τοῖς μουσειοῖς καὶ τοῖς ἀλ-
λοῖς μνημείοις τῆς ὄντας μεγαλοπόλεως
τοῦ Λονδίνου, ἐνῶ ὁ κύριος Ἀριστείδης ἐ-

στενωγοῦρετο καὶ ἤρχιζε νὰ ἐνσταλαγῇ διὰ
τῆς πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἢ καὶ
δι' αὐτὸ τὸ Ἀναδρυτέριον. Ἀσυμφωνία
λοῖπον πλήρη καὶ ἀρχαῖ ὤρων ἐἰς τὸ
Λονδίον.

II

Ὡς πρωτόλειον τῆς ἐκείνης συνεννοήσεως
τῶν δύο φίλων ἡμῶν ἀναφέρομεν τὸ ἀκό-
λουθον ἐπισκεδῶν τοῦ ὄρατου ἐγγνώμηθα
τὴν ἀκοίβειαν.

Ἡ ἀσπὴν ὑπόκειται ἐν τινι τῶν Λονδι-
νέων πάρκων μετὰ λίμνης μικρᾶς, ἣν δια-
πλέουσιν Ἄγγλοι κύκνοι ἐξοχῶς κάλλουης.
Ὁ ἥλιος λάμπει ἐπὶ τὸ Ἀθηναϊκότερον,
καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Ἀγγλικῆς φυ-
σεως εἶνε σχεδὸν ἀμετάφραστος εἰς τὴν
Ἑλληνικὴν. Το εἶς Ἀθῆνῶν ζεύγος μετὰ
τινος ξανθοῦ συμπόλιτου τοῦ Βύρωνος ἀ-
πολαμβάνει τὸ μαζικὸν θέαμα τῶν ἀπὸ
καθίσματος στερεοῦ. Τὰ ἔξοδα τοῦ Ἀγγ-
λικοῦ διαλόγου εἶχε ἀναλάβει διαρκῶς ἡ
κυρία Ἐρασμία καὶ ὁ ἕνος κύριος, διότι
ὁ Ἀθηναῖος εὐπατρίδης δὲν ἐκφράζει τὰ
διανοήματα τοῦ καὶ Ἀγγλιστί.

Τινὲς σκέψεις ἐκούλοφροῦν ἐν τῇ κεφα-
λῇ τοῦ κυρίου Ἀριστείδου, κατὰ τὰς στιγ-
μάς ἐκείνας, δὲν ἐξηκρῶθη εἰσέτι, εἶνε
ὁμως βεβαίωτατον, ὅτι εἶχε τοὺς ὄφθαλ-
μοὺς προσηλωμένους εἰς τοὺς κύκλους τῆς
ἐνώπιον του λίμνης καὶ εἰς τὴν ἰθαύμας τὰς
μεγαλοπρεπεῖς κινήσεις καὶ τὴν ἀσπίαν
λευκότητά των. Αἶφνης ἡ κυρία Ἐρασμία
χάρην ποικιλίας ἤρχιζε νὰ ῥιπτῇ μετὰ χά-
ριτος μικροῦς γαλικᾶς, ὅπως πτόση τοὺς
κύκλους, ἐνῶ ὁ ἄγγλος γείτων τῆς ἐγγό-
λιζαε χαριέντως τὸ ἐπιχειρήθη παρ' ἡμῶν
τὸ ὅποιον, φεῦ! δὲν ἐδύνατο ἢ ὀλίγιστα
λεπτά, διότι δικαίω ὑπὸ τῆς ἀξιουνημο-
νευτοῦ φράσεως ἀμὴ μου τοὺς κύκλους τα-
ραττέ», τὴν ὁποίαν ὡσεὶ ἀμυνησθεῖς ἐπρό-
φερέ μετ' ἀποτόμου καὶ ἀπαγορευτικῆς
σοβαρότητος ὁ τέως βωδὸς σύζυγος.
Ἡ ἐκ τῆς ἀνοικίας γενουμένης ἀπαγορεύ-
σεως ἐνώπιον ζένου γεννηθεῖσα ἐντύπωσις
ὑπῆρξε λυπηροτάτη! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς
δ' ἐκείνης λέγεται ἐκωρορήθη, ὅπως ἐξέλ-
θη πῆνοπλος ἐκ τῆς μικρᾶς κεφαλῆς τῆς
κ. Ἐρασμίας, ἡ ἰδέα, ὅτι «δύο ξανθῶν
προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βελτίστον.»

III

Αἱ ζωντοχηραὶ γίνονται δὲν γεννῶνται.
Σπανίως ἢ ἀπὸ τινος ἐπιτυχῶς παρ' ἡμῖν
ἐργαζομένη συντεχνία τῶν ζωντοχηροποιῶν
παρήγαγε τελειότερον ἔργον τοῦ περὶ οὗ ὁ
λόγος. Ἡ κυρία Ἐρασμία, ὡς ἦτο ἐπόμε-
νον, εἶχε πρὸ μικροῦ ἀναλάβει τὸ οικογε-
νεικὸν τῆς ὀνομα καὶ ἀρῆκε τὴν πολιτι-
κὴν εἰς τὰς ἀγάλας τοῦ κυρίου Ἀριστεί-
δου. Συνεκράτησεν ἴδιον οἶκον παραπλευ-
ρως τοῦ πατρικοῦ καὶ ἰδεχετο, ὡς εἶχε
αἱ συναδέλφοι, τὰς ἐπισκέψεις τῆς ἐλογῆς
τῆς ἐν κομψαῖς ἐστολισμέναις αἰθούσαις,
ὅπου εἶχεν ἀποτυπωθῆ σύσσωμος ἡ κα-
λαιθητικὴ δύναμις τοῦ πνεύματος τῆς. Ἐκ
φύσεως ἀρεσκόμενη εἰς τὴν καλὴν συνανα-
στροφὴν, ἀπετροπιάζετο τὴν μονοτονίαν,
τῆ ἦτο δὲ ἀδύνατον καὶ νὰ κερθῆ ἀπὸ
μὴν ἐυρισκομένη. Εἰς τοιαύτην εὐρίσκοντο
τὰ πράγματα θέτιν, ὅτι, ἐπιστρέψαντες εἰς

Ἀθῆνας, ἐκρίνομεν καθῆκαν γὰ ἐπισκεφθῶ-
μεν τὰ κλάσματα τοῦ γνωστοῦ μας ζεύ-
γους, ἀλλὰ τὰ δύο ἡμῶν χωριστά.

Χάρην συντομίας ἐκαρποφυλακτῆσαμεν
τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Ἀριστείδου καὶ οὐ-
τως ἐπισκεφθῆμεν ἰδί' ἐπισκεπτηρίου τὸν
τέως ἀριθμητὴν. Αἰθημερὸν δὲ διηυθύνθη-
μεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς κυρίας Ἐρασμίας,
ἣν εὐρομεν ἐν αἰθούσῃ μικρῇ, πλὴν διακοι-
νομένη διὰ τακτικῆς κινήσεως ὀλων
τῶν δυνατῶν ζώων καὶ κομψοτεχνικῶν ἀ-
θυρμάτων τῶν δύο ἡμισφαιρίων. Ἰκόνες
μικροὶ μετὰ μεγάλων κανάροι, παπαγάλ-
λοι, γαλαῖ ἀναπαύομενοι ἐπὶ τόμων Mus-
σει, εἰκόνες ἀγάλματα, πίπαι, προδοτι-
δες, φωτογραφίαι, πιάτα καὶ τάπητες,
ἀνηρημένοι ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀλόκληροι
οικογενεῖαι, πριγγάτων, ποικιλία ἐκ κρου-
στάλλου ἀριστούργηματα, διάφοροι συμ-
βολικαὶ παράστασις ἐξ ὀρειχάλκου, ἄνθη,
φύλλα τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς
καὶ παντὸς εἶδους ζωοστατικά καὶ αἰθρη-
κὰ διέκρητον σχεδὸν τὴν ἀνάπνοήν, ἥτις
ἄλλως ἤθρονατο γὰ ἐντροφήν ἐν εὐωδία-
ζούσῃ ἀτμοσφαιρᾷ ὑπὸ τὸ φέγγος μόνον
τῶν δύο ὀφθαλμῶν τῆς οικοδοσιπίνης,
διότι διατὰ παραθύρα τῆς αἰθούσης ἦσαν
κλειστά.

Εἰς πολλὰς περιτάσεις τοῦ βίου, ἀλλὰ
κατ' ἐξοχὴν ἐν στιγμαῖς τοιούτων ἐπισκέ-
ψεων, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ διαθέτῃ δύο
τοὐλάχιστον κεφάλια. Μὴ ἔχοντες τὰ προ-
σόντα τῶν Ἀυτοκρατορικῶν ἀετῶν, προσε-
παθήσαμεν ἐκ τῶν ἐνότων νὰ πῶμεν
κάπως ἐνδόξως ἐν τῇ ἀνίσῳ καὶ ἀνευ μαρ-
τύρων μονομαχίᾳ πρὸς τὸ ἐνώπιόν μας
σύμπαν.

Αἱ περαιτέρω λεπτομέρειαι τῆς ἐπισκέ-
ψεως δὲν ἐνδιέφερον εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὁ
ὅποιος βεβαίως μετὰ τὸ δικανὸν τοῦ ἔρωτᾶ
ποῦ εἶνε τέλος πάντων τὸ παλιμψήστον.

IV

Εἶχον παρελθεῖ τρία τέταρτα τῆς ὥρας,
ἡ ἐπισκέψις μᾶς ἤρχιζε νὰ λαμβάνῃ Ἀρμε-
νικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀπαρσίσταμεν νὰ ση-
κώσωμεν τὸ βῆρος. Δὲν εἶχομεν ὁμως
προσθάσει νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν τοιαύτην
ἀπόφασιν μας, ὅτε παρεκλήθημεν ἐπιτα-
κτικῶς νὰ ἐκφρασοῦμεν γνώμην ἐπὶ τῆς τε-
λευταίας φωτογραφίας τῆς κυρίας Ἐρα-
σμίας. Μετ' ἐπισκοπήτων ἀνατομικῆν τῆς
φωτογραφίας ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ πρωτό-
τυπον καὶ σ' ἀνάπαλιν, ἠτοιμαζόμεθα νὰ
ἐκφρασοῦμεν ἐτοιμηγορίαν ὑπὲρ τοῦ φωτογρά-
φου, ὅτε ἀπέσπασε τὴν ἡμέτεραν προσο-
χὴν γυνῆα τῆς τοῦ λεπτοῦ φωτογραφικοῦ
χάρτου, ἠτις δὲν ἦτο ἐντελὲς κεκολλημένη
ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Εὐθὺς ὁμως παρετηροῦ-
μεν μετὰ τοῦ πρωτοτύπου μέχρι τίνος
σφαιρὰ ἡ ἀμείλιτα τῶν φωτογράφων εἶχε
σφαιρὴ, ὁ λεπτοῦς χάρτης σαρκικολαθεῖ τοὺς
δακτύλους μᾶς καὶ ἀντὶ νὰ βλεψόμεν ὑπο-
κάτω λευκῶν χαρτόνιον, ἀνεκάλυπταμεν
ἄλλην φωτογραφίαν, καταδικασθεῖσαν εἰς
ἀφάνειαν ὑπὸ τῆς ἀτίλθουσας προσωπικῆ-
τητας τῆς κυρίας Ἐρασμίας. Ἡ ἐξακρί-
βωσις τοῦ τυμμήτου, ὅστις ἀπαρσίστατος
διέταθαι ἀπρὸς τὸσφ ἐγγυρῆ ἀξίολα-
πρὸς τὴν χῆρα, ἐπεβάλλετο εἰς πάντα γεν-

ναῖον, ἀφοῦ μάλιστα οὐδεὶς ὑπῆρχε κιν-
δυνῆς!

Εἶνε ἀπρηγάρπτος ἡ συγκλίσις καὶ ὁ
θαυμασμός, ὃν ἤρτησεν ἡ κυρία Ἐρασμία
καὶ διὰ μικρᾶς οὔσης εἶπειν λιποθῆμια,
κατὰ τὴν ἐνώπιον ἡμῶν ἐμφάνειν ἀκεραίου
καὶ καλῶς συντετηρημένου τοῦ πρώην ὑπο-
ψηφίου Δημοτικοῦ συμβούλου καὶ τέως συ-
ζυγοῦ τῆς!

Μετὰ τὴν μικρὰν ψυχικὴν τακτικὴν ἡ
οικοδοσιπία ἐπανεῦρε τὴν γαλήνην καὶ διὰ
φρονῆς, ἦν μάλιστα ἐφθόνησαν τὰ παραστάσιμα
κανάρια, ἐξήρησεν ἡμῖν ὡς ἐξῆς τὰ τοῦ
φωτογραφικοῦ παλιμψήστου. Ἄλλοτε πρὸ
τοῦ γάμου μᾶς... εἶχομεν φωτογραφηθῆ
μετ' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας... Ἐχέριος ὁμως,
καὶ ἐπρόφερα τὸ ἐκείνος μετὰ τῆνον τὸν
ὅποιον ἐφοβήθημεν, ὅτι ἐλάδομεν τὰ ἀν-
τίτυπα νομισμάς, ὅτι ἐπταίεν ὁ φωτογρά-
φος, διότι δὲν εἶχον τὴν δέουσαν ἐκφρασιν
αἱ φωτογραφίαι του, τὰς ἐπέστρεψε, κρα-
τήσας μόνον τὰς ἰδικὰς μου. Εἶνε, πρὸς
κατὰ τὴν ἀρεσκίαν αὐτῆ! Ὁ φωτογράφος
νὰ τὰς χρησιμοποίησῃ τὸσφ ἀπρὸς τῆς!

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης προκύπτει ὅτι
εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ λαμβά-
νωσι γνῶσιν τῶν ἐργασίων τῆς Ἰερᾶς Συ-
νόδου καὶ οἱ φωτογράφοι.

ΕΠΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Χίλια ὀκτακόσια τυπογραφικὰ φύλλα
209 νέων διδασκτικῶν βιβλίων ὑπεβλήθη-
σαν διὰ τῶν ἀποριεῶν τῆς Παθιδίας εἰς
τὰς ἐπιπέδων δημοσιεύσεως ἐπιτροπίας, ἵνα
κριθῶσι. Τὰ μὲν τούτων αἱ ἐπιτροπαι θέ-
λουσι καταδικάσει νὰ μὴ ἰδῶσιν, ἄλλα φῶς,
ἐκτός τοῦ ἐν ταῖς σφραγίσαις τοῦ συγγρα-
φέως τῶν, τὰ δὲ θέλουσι περιβάλει διὰ
τοῦ κύρους τῆς ἐγκρίσεως των καὶ παρα-
δώσει εἰς τοὺς θελοντας γὰ διδασκῆσθαι, ὡς
νόμιμα ἐφόδια ἔχοντα ὅλα τὰ προσόντα
τῆς ἐπιτυχίας.

Πρὶν ἢ ὁ δικαστῆς ἐξενέγκῃ τὴν ἀπό-
φασιν των, εὐδὲν ἐπιτρέπεται νὰ τεχνολο-
γήσῃ τὰς σκέψεις του. Ἄλλ' ἐν ἡμεῖς ἐ-
γνωρίζομεν, ὅτι αἱ σκέψεις αὐταὶ ὁμοί-
ουσι πρὸς τὰς ὑπαγορευμάσας τὴν βρά-
βευσι των κατὰ τὸν παρελθόντα διαγω-
νισμόν ἐπιτυχόντων βιβλίων, θὰ ἐφθάνομεν
μέχρι δωροδοκίας, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ-
φρασις, ἵνα παρακολώσωμεν ἀποφασίαν παρ-
ομοίαν τῇ τῆς ἐκδοθείσης. Ἀλλὰ μὲ
ἄλλους λόγους θέλομεν νὰ εἰπωμεν τὰ ἐξῆς:
Οὐδὲ τὰ τότε ἐπιτυχόντα ἤρῃσαν τὸν κό-
πον — κατὰ μέγα μέρος, νὰ ἀποδιώξωσι
τὰ παλαιὰ καὶ νὰ ἐπιβαρύνωσι τοὺς μα-
θητὰς διὰ νέων ἐξόδων, οὐδὲ νὰ πρέπει
νὰ βραβευθῶσιν, ἂν ἡ ὑπεροχὴ αὐτῶν δὲν
εἶνε τοιαύτη, ὡστε νὰ δικαιολογῇ τὴν προ-
τίμησίν των. Ἀπαραίτητον δὲν εἶνε νὰ ἐ-
πιτύχωσι τὰ ὀλιγώτερον κακὰ. Ἐν ἀνάγκῃ
ἂς ἐκμηδενισθῇ καὶ ὁ διαγωνισμὸς αὐ-
τός. Ἀλλὰ πρὸ πάντων, νὰ μὴ παριστά-
μεθα ἐπιταρματῶρες δημοσιογραφικῶν ἀ-
γώνων ἀποδοκιμούντων, ὡς πρὸς τρεπτικίας,
ὅτι καὶ τῶν ἐπιτυχόντων καὶ τῶν ἀποτυ-

χόντων τὰ ἔργα, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέ-
σεων, ἦσαν κατάλληλα μόνον διὰ τὸ πῦρ
τῶ ἐξώτερων.

Κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐξεδηλώθη
ποιά τις καλλιτεχνικὴ κίνησις, προάγγελος
καλλιτέρων ἡμερῶν ἢ μάλλον νυκτῶν διὰ
τοὺς κοχλίας ἐκείνου, οἵτινες καλοῦνται
κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ εἶνε ἀπλοῦστα-
τα ὄστρακοδερμα, ἀποσπόμενα ἐν τῷ ὀ-
στροῦ μων μόλις πέση ὀανὶς βοογῆς καὶ
προκύπτοντα μόλις φανῇ ἡ εὐδία. Ἐν τῷ
θεάτρῳ γίνονται παρασκευαί πρὸς ἐγκατά-
στασιν τοῦ συμπληρωθέντος ἤδη Ἰταλικοῦ
μελοδραματικοῦ θήσου. Ἐν τῷ Ὁδῆφ
ἐνεκαινίσθησαν αἱ χειμεριναὶ συναυλίαι διὰ
τοῦ κατὰ πρῶτον παρουσιασθέντος πρὸ τοῦ
ἀθηναϊκοῦ κοινῶ ὁμογενοῦς τετραχορδι-
στοῦ κ. Δαρμαρού, οὗ τὴν ἐπιτύχιαν δυ-
στυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμηθῇ ἀνάλο-
γον ἀκρατήριον, ἀλλ' ὀλίγα μόνον ἐκλε-
κτοὶ, ἐκ τῶν ἔχόντων τὴν παραδοξὸν ἰδιο-
τροπίαν νὰ ἀρεσκῶνται εἰς τὴν καλὴν μου-
σικὴν. Ἐν τῷ Παρασῶφ τέλος ἀργονται
τὴν ἐσπέραν ταύτην αἱ τακτικαὶ ἐβδομα-
διαταὶ συναυλίαι ὑπὸ τὴν ἐπιθλήσιν τοῦ
καλλιτεχνικοῦ αὐτοῦ τμήματος, οὗ πρόεδρος,
ὡς γνωστόν, ἐξελέγη ἐφέτος ὁ κ. Ἀλέξαν-
δρος Παγκαθῆς. Οὐ ἐγκρίτωτεροι τῶν παρ'
ἡμῖν μουσικῶν, πρωτοστατούντος τοῦ γη-
ραίου κθαριστοῦ Σύντα, θὰ συμμετέχω-
σιν ἐφέτος τῶν συναυλιῶν τούτων, αἵτινες
χάρην τῶν σχολίων καὶ καθ' ἡμέραν θὰ
τελούνται, ὡς ἐμάθομεν.

Καταλήγοντες, ἐγγόμεθα πλῆρη εὐδοκί-
μιας εἰς πάντα τὰ μουσικὰ ταῦτα κέντρα,
ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸν σύλλογον Παρονασσόν, ὅστις
ἀπέκτανε τῆς κοινωνικῆς ἀβελτερίας ἐργά-
ζεται καὶ κοπιᾷ, ἵνα ἐμφυσῆται λαπτότερα
αἰσθήματα εἰς τὴν χαύνον ταύτην πρω-
τεύουσαν, τὴν ζωηρὰν καὶ σφριγγάσαν μόνον
ὅταν προκείται περὶ πολιτικῶν ἀγώνων!
Θα νυχόμεθα δ' εἶτι νὰ εὐρυνθῇ, ὅσον τὸ
δυνατόν, ὁ κύκλος τῆς ἐνεργείας τοῦ καλλι-
τεχνικοῦ αὐτοῦ τμήματος, ἂν τὸ ὄνομα
τοῦ προέδρου τοῦ δὲν ἦτο ἐγγύσι, ὅτι θὰ
γίνῃ ὅ,τι εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ.

Ἡ ὑπόθεσις τῶν κλαπέντων νομισμά-
των ἀδικῶς ἀνησύχησε τὴν ἡμέτεραν κοι-
νωνίαν. Κατὰ νεώτεράς πληροφορίας οὐδὲν
τῶν νομισμάτων ἀπώλετο, ἀπαντα δὲ
εὐρίσκονται εἰς κάλας χεῖρας, προωρισμένα
νὰ κομηθῶσιν ἐν πρῶσῃ μὲλλοντι τὰ
ἀπορροανθέντα σφραγίσματα τοῦ Ἐθνικοῦ νο-
μισματικοῦ Μουσείου.

Ὁ παραλαβὼν αὐτὰ πρὸ πολλοῦ δι-
καίετο ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ζῆλου νὰ ἀνακηρυχθῇ
ἐθνικὸς εὐεργετῆς. μὴ δύναμενος δὲ νὰ
κατορθώσῃ τούτῳ ἐνεκα λόγων ἀνεκρή-
των τῆς θελήσεως του, ἐκρίνε προχειρότερον
νὰ καταστήσῃ γνῶστὰς καὶ διαφυλάξῃ τὰς
ἐν λόγῳ συλλογὰς, νὰ τὰς κληροδοτήσῃ δὲ
μετὰ θάνατον εἰς τὴν ἐκφράσαν αὐτὸν
πατρίδα! Ὁ σκοπὸς του εἶνε πατριωτικὸς

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΣ

Όταν παρουσιάζονται ενότιον του κοινού ως ποιητής ή μυθογράφος, έχει το προνόμιον να περιπλανάται άνευ όδηγού εις τα άπειρα της φαντασίας βασιλεία, να πλάττει κόσμους ιδανικούς, να δίδη εις τα ζώα το χάρισμα του λόγου, κάποτε δέ μνημονεύονται και τοιαύται περιστάσεις— να το άφαιρη από τον έαυτόν του. Όταν όμως αναλαβάνη να διηγήθη τας έντυπώσεις του ή να περιγράψη κόσμους ύπαρκτους, έχει το πέδιλον καθίκον να λέγη την αλήθειαν, ή όσον τω είνε γνωστή, και να παραδέχεται εθνομύθως τας όδηγίας εκίνων, εις ους έτυχε να είνε γνωστότερα.

Τοιαύτα φρονούντες, ούδ' έσκεπθήμεν καν να επικριώμεν τον γραφέα τας εκ Κρήτης έντυπώσεις του κ. Παγανέλην, όσον άφορα εις τα άφηρημένα· άλλ' ότε τον έδωκεν σταματώντα την πτήσιν του, ίνα άρτύση τας έντυπώσεις του δι' ειδήσεων επί των πραγμάτων βασιζομένων, ότε τον είδομεν κατερχόμενον εις την γην, ίνα ανακαθή ηρείπια και καθορίση την θέσιν πόλεων και όρθογράφη τα όνοματά των, ένόησαμεν πόσον τούτο ήτό δι' αυτόν επίκαιρον και ήθελήσαμεν να τω έπιστήσωμεν την προσοχήν, έστω και άν θεωρούμεθα σκληροί, λέγοντες ότι τα τοιαύτα... δεν είνε ιδιχή του έργασια.

Είς τούτο άλλως τς διπλούν είχομεν καθίκον. Κρήτες όντες, δεν έπρεπε ούδε τον αγαθάτατα αίσθηματά ύπερ της Κρήτης έπιδεικνύοντα ν' άφήσωμεν άνευ όδηγού πλανώμενον εις τα σκοτεινά δι' αυτόν έδάση του παρελθόντος της ιδιαιτερώς ήμών πατρίδος, ούδε να έπιτερώμεν άνακριδείς να παρεχόνται παρ' αυτης ειδήσεις. Ηρεσθήμεν λοιπόν να αναλύσωμεν μίαν στήλην μιάς σελίδος εκ της εν τή Βοτάνη δημοσιευομένης μελέτης του και να καταδείξωμεν αυτώ μακράν σειράν άσυγχωρήτων λαβών. Ο κ. Παγανέλης έστειψε παρευθύς ν' άπαντήση εκ του προχείρου, δικαιολογούμενος και ύποσχόμενος να προσφύγη εις τας πηγάς, άμα ως ήνοιγον αι βιβλιοθήκαι και παρηγογετο ή νύξ. Αλλά φαίνεται, ότι ή νύξ εκείνη παρετάθη επί πολύ, και το σκοτός της δεν επέτρεφεν αυτώ να εύρη τας ιαματικάς των λαβών του πηγάς, ότε δέ μετά όκταήμερον άνεμνήσασμεν αυτώ τούτο, προσθέτοντες, ότι ή πρόχειρος μόν άπάντησις του ήρκει ίσως διά τους άπλουστέρους, άλλ' ήμεεις άνεμνόμενοι έτι, ήλλαξε τακτικήν ο κ. Παγανέλης και δημονήσας την συνήθη αυτώ άδρόσειαν διεκρύβεν, ότι αούχι τούς άπλουστέρους άλλά τούς λογικούς έπεισε! Προσέθετο δέ, χάριν της συναρπαγής των λογικών βεβαιώς, ύφαιά τινα πυροτεχνήματα, «ότι εζητεί άφορμάς ίνα ανατρέψη τούς ισχυρισμούς εκείν' όστι εζητούμεν ν' αποφύγωμεν την εκ νέου έρευναν των παρατηρήσεων (πέσον έπιεικώς εκφρασις!) ήμών και ότι πάντοτε έσεται πρόβημος ν' αποδείξη πείσαν παρατηρήσιν του! Όσαυμάλοντες την πεποιθήσιν του ταύτην, τω επαναλαμβάνο-

μεν τα εν τή μια στήλη της μιάς σελίδος σφάλματά του. Δεν άφίρομεν ούδέν. Δεν προσθέτομεν ούδέν. Και έρωτώμεν.

Έγραψεν όρθά, είπον ότι «η Κρήτη διηρέθη πολιτικώς εις τρεκς μεγίστας διοικήσεις.» Αν όχι, διατί παρασιώπη τούτο; Έπιμείνι ύποστηρίζων, ότι τα Λευκά Όρη αείληθησαν ούτω μάλλον άνεκα της προέτητος του βράχου, ύπολευκου φαινομένου πέρρωθεν; Και φρονεί ότι το αείληθησαν τούτο τω διδι την άδειαν να είπη δικαιολογούμενος ότι εζηνομεν ύποθεσιν;

Η Κίσιμας γράφεται με δύο Σ. Απού ομολογεί τέλος ότι η όρθή γραφή θέλει εν, διατί δεν άρκείται εις τούτο, άλλα προσθεταί ότι η καθημερινή γλώσσα θέλει δύο; Η καθημερινή! ως να ήτο ποδά το δεύτερον Σ, την όποιαν η ώραία Κίσιμας περιβάλλεται κατά τας εργασιμους ημέρας και αποβάλλει τας Κυριακάς!

Θα έπιμείνη επί πολύ, ότι εν Κρήτη υπήρξαν πόλεις, έχουσαι τα όνόματα Ρόκα και Μηθύμη; Διατί τότε δεν παρουσιάζει εν χωρίον ενός συγγραφέως, ομολογούτος τούτο; Έκίσαναι αι βιβλιοθήκαι; Η μή νομίζει, ότι ο Αδριανός, ανημνησίων ουχι πόλιν εν Κρήτη Ρόκαν, άλλά Αρτέμιδα Ροκκίαν εν τω περι Ζώνη βιβλίω του, περιέγραψεν έκείνους, οτινίς μετά πείσιεργίας παρακολούθησι τας δικαιολογίας του; Αλλά τότε και εν τω διετιχέω

Παίρνει τή ρόκα της και πάλι βράζει την κόρη και κεντά. θα εύρισσε χαρράκιμα διά να κρυβή. Τό όρθόν είνε Σόλα, όπως διορθώσαμεν, ή Σύνον, όπως έγραφε; Μαθήτω ότι και τό χωρίον όπερ φέρει νύν τό όνομα λεγεται ή Σούρια και ουχι τό Σούδιον, όπως λέγει δικαιολογούμενος, ώστε απόλυσαι και την δικαιολογίαν και τό προνόμιον νά συμβιβηθή άμφοτέρως τας γράφας εις μίαν! Αν δέ τα όνόματα των Κρητικών πόλεων αναφέρονται από τους αρχαίους με μικράς τινας παραλλαγάς, τούτο προέχεται εκ λόγων, ους βεβαιώς άγνωστοί ο θεών να καταλογίση αυτάς ως λήθη διά να έχη συντρόπους!

«Της παραθαλασσίας Ποικιλασίου.» Δεν ένόησεν ούδε τό λάθος, και έθεώρησεν αυτό ως συντακτικόν δικαιολογούμενος. Και επαναλαμβάνει Ποικιλασίου, εκ δευτέρου. Και λέγει, ότι δεν έπρεπε να είνε ανώτερον, της αντίληψως ήμών! Δεν μάς λέγει τώρα πώς κάμνει ή όνομαστική; ή μάλλον, όταν ή όνομαστική είνε ή Ποικιλασίς, πώς κάμνει ή γενική;

Επιμείνει ότι όρθώς έγραψε ν ή Τάρρος, άφου και ο Παισαύτιος, ο μόνος του μάρτυς, Τάρρον αυτήν αποκαλεί, όπως ήμεεις, ποιον λοιπόν άλλον εύρεν όμογγώμονά, άξιοπιστότερόν έαυτού, ίνα εκλέξη τό έτερον των όνομάτων;

Επιμείνει ότι είλε δικαιώμα να μεταθέσει τον Φαίηκα άνευ άδείας, έστω και ποιητικώς, από του Αγίου Βασιλείου εις την επαρχίαν Σφακιών; Έπιμείνει. Η Κνωσός γράφεται με εν Σ. Αν ο Στραβίων, πρως όν δέν να όφείλη χάριτας

ο κ. Παγανέλης, γράφει Κνωσόν, άντιγράφει τον Όμηρον, ούτος δέ ο εύλογημένος έσυνείθησε ν' άνορθογράφη άλλον χάριν του μέτρου, όπως λέγουσιν οι διάδοσκαλοι, αναφέροντες τό ίσος, τόσος, μίσσος, έπτι, όπως κτλ. άλλως τε και ο Στραβίων αυτός, ως άποδεικνύεται εκ χειρογράφων, δεν είνε πάντοτε της γνώμης του κ. Παγανέλη. Άλλοι δ' έπίσης, οι αξιοπιστότατοι μάλιστα, τα νόμισματά και αι επιγράφαί ούδέποτε αναφέρουσι Κνωσσίους, άλλά Κνωσούς. Τούτο θα παρέτήρει εν τω Μουσείω Ηρακλείου, άν έγνωρίζεν, ότι θα έκλεπτον τό ένταυθα.

Και όλίγην Γεωμετρίαν. Έπιμείνει ότι τό Μεγαλοκώστρο έστω, ο Χάνδαξ, κείται μεταξύ της Κνωσού και του ίπνυείου αυτής Ηρακλείου, άφου τό νύν Ηρακλείον είνε παραθαλάσσιον, Λαμβάνομεν δύο σημεία τό έν επί της ακτής και τό άλλο πέρρωτέρω, επί της στερεάς. Πώς είνε δυνατόν τρίτον τι σημείον να είνε μεταξύ των δύο; και να είνε και αυτό επί της παραλίας; Αν δέ στοχάζεται, όπως λέγει, «ότι ή πόλις ήγέρθη εις τήν ακτήν την μεταξύ της παραλίας και τ. λ.», ήμεεις πώς δεν πταίομεν, άν και τούτο έτι είνε ανώτερον της αντίληψως μάς.

Την Ρηθύμην τέλος (γρ. Ριθυμάν η Ριθυμνίαν) θα τω την έγκρίξωμεν, άν ήρκειτο λέγων, ότι έσαφηνίως έγραψε τό όνομά της, άλλ' άφου, έπιεικώς φερδόμενος, παραδέχεται και την ιδιχήν μας γράψην, τον προκαλούμεν έπίσης ν' αποδείξη και τό όρθόν της ιδιχης του.

Και άρκει τέλος. Βλέπει τό κοινόν ότι ούδ' ο κ. Παγανέλης άντέτρεψε, ούδ' ήμεεις άποσώρομεν παντάπασιν ίνα καν των ισχυρισμών μάς. Άς αποδείξη! Αλλά να μη προσφύγη ούδ' εις τεχνάσματα συστορίας, ούδε εις άμυδρόλου σοβαρότητος και άδρότητος εκφράσεις, διότι εις ταυτα ή ήττα και ή σωπή ήμών θα είνε μόν βεβαία, άλλ' ουχι και επίηλως ή νίκη του. Πρό πάντων δέ να μη έπιμείνη ζητών να τω αποδείξωμεν ήμεις την άνυπαρξίαν των νέων του πολεων, διότι τούτο διεγειρεί ευθυμίαν. Υπήρξαν ή Ρόκα και ή Μηθύμη; Ποιος τό είπεν; Άς βεβαιώση ήμεις, έστω και δι' όρκου, και τον πιστευόμεν άλλά να ζητη ν' αναδημοσιεύσωμεν όλους τους άπ' αιώνων συγγραφείς εν τω στενω ήμών φύλλω, ίνα ίδη ο κόσμος ότι ούδαμού απαντώνται νεοποκλυπτοί αυται Κρητικαί πόλεις, τούτο δεν είνε ούδε δυνατόν, ούδε δικαίον! Ένωσόμεν καρδίας την δυσχερή θέσιν του.

Αν λογιό φιλοτίμας αναγκάσων αυτόν να έπιμείνη, άς ομολογήη τούτο, άς σιγήση, ή άς άπαντήση διά πραγμάτων εις μίαν τουλάχιστον εκ των άνω διατυπωθεισών έρωτήσεων, και τον άνακηρύσσόμεν νεοκλήν. Άλλως, γράφω, άς άπέχη όσον τό δυνατόν ζητημάτων, διά τα όποια δεν είνε άσχετόν έρωσίων ή φαντασία ή πλάνος, και τω ύποσχεταί τότε ή Έβδομάς να μη έγρησι ούδεμίαν άλλην σελίδα, ούδεμίαν άλλην στήλην της περι Κρήτης και Κρητών μελέτης του!

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΑ. Παρά το ύπουργείον των Έσωτερικών ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΔΕΛΤΙΟΥ και πωλείται λεπτ. 15. Παλαιά φύλλα λεπτ. 20. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Έν Έλλάδι δραχμαί 10. Έν τω έξωτερικώ φράγκα χρυσά 12.

Table with multiple columns for station names (e.g., ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΑΘΗΝΑΙ, ΚΟΡΙΝΘΟΣ) and various numerical data points representing distances or schedules.

Table titled 'ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ-ΑΡΓΟΥ-ΝΑΥΠΑΛΟΥ-ΜΥΑΩΝ (ΑΕΡΗΝ)' showing station names and associated data.

Table titled 'ΓΡΑΜΜΗ ΝΑΥΠΑΛΟΥ-ΑΡΓΟΥΣ-ΜΥΑΩΝ (ΑΕΡΗΝ)' showing station names and associated data.

ΓΕΝΙΚ. ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ.

